

IN PACE IN DIPSUM

DORMIAM ET REQUIESCAM

ORIENTUR JUSTITIA

ET ABUNDANTIA PACIS

PASSET LIVRENT SIBIDOMUSI

ET TURTUR NOBIS ALTARIA

XVIII. ÉVF. 1917. 4. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S
SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK
ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI
OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

Ára egy évre 4 korona.

Megjelenik minden hó elején.

St. phaeacum nyomda r. t

VIRGO IPSUM, QUEM GENU

IT DEUM ADORAVIT.

SACRIFICIUM DEO

SPIRITUS CONTRIBULATUS

PLORABUNT SACERDOTES

PARCE POPULO TUO.

QUI FRUMENTUM

ECCE AGNUS DEI

KIMUTATÁS.

1917. január hóban befolyt adományok: özv. Stiepek Pálné 6 K, özv. Stiepek Pálné gyűjtése 16 K, Hönig Ferencné 2 K, Bridzinsky József 3 K, Bridzinsky Józsefné 2 K, özv. Bridzinsky Józsefné 1 K, Tolnay József és neje 4 K, Eberling Józsefné terjesztőnő által 24 K, Negyedi tagok 10 K, Budajenői tagok 12 K, Palkovics 19.34 K, Haller Károly 44 K, Muzslai tagok 9.08 K, Meráth Károly 1 K, Szalay József 1 K, Reichl József 1 K, Tóth B. Mária 1 K, Vizi Mária 1 K, Vizi Erzsébet 1 K, özv. Szentiványi Sándorné 4 K, Török József 1 K, Török Anna 1 K, Ruszkovich Julianna 2 K, Genszky Ilona 30 f, Kovács Béláné 2 K, Schübel Mária 24 f, Haulser Márton 2 K, Haasz Erzi 2 K, Farkas Andrásné 60 f, Delé Mihályné 60 f, Maró Teréz 1 K, Fronka Jozefin 2 K, Friesz Gertrud 1 K, Illés József 1 K, Rurik Zsófia 24 f, Ihász Károlyné 2 K, Streit Erzsébet 2 K, Bertinger Józsefné 1 K, Mesterszállási tagok 18.50 K, Szepesegyházmegyei tagok 214.58 K, Szimői tagok 48.84 K, Stiepek Pálné terjesztőnő gyűjtése 16 K, Gálffy Gizella terjesztőnő gyűjtése 21 K, Lorenz Adél terjesztőnő gyűjtése 14 K, Gervay Lujza terjesztőnő gyűjtése 23.60 K, Tihanyi Béláné terjesztőnő gyűjtése 18 K, Ragányi Gézané 2 K, Linszky Teréz 40 f, Serly Antalné 6 K, özv. Marjay Károlyné 6 K, Haasz Emilia terjesztőnő gyűjtése 14 K, özv. Várady Jánosné 1 K, Manzak Ferencné 4 K, Tarnamérai tagok 7.72 K, Eger főegyházmegyei tagok 300 K, Könczöl J. 1 K, Mika Róbert 2 K, Balázsovits Irma 1 K, Bakabányai tagok 15 K, Brauch János 10 K, Brauch Ferencné 10 K, Brauch Károly 10 K, Dörfler Janka 2 K, Madaras Józsefné 10 K, Dedinszky Mihályné 1 K, Szilágyi Györgyné 60 f, Böhm Nándorné 10 K, Tóth Géza 4 K, dr. Saitz Lászlóné 4 K, Kovács Mihályné 1 K, N. N. 20 K, Sajószögedi tagok 104.86 K, Garamkövesdi, obarsai és nagykormályi tagok 46.64 K, Holzschuh Ella 1 K, Huszár Katalin 1 K, Hatvani Lajosné 1 K, Eger főegyházmegyei tagok 400 K, Szegedy-Maszák Aladárné 10 K, Spisák János 2 K, Nacsá János 16 K, Vörös Aranka 50 f, Turossy Anna terjesztőnő gyűjtése 20 k, Bánó Józsefné 20 K, Katona Albertné 24 f, Kohányi János és családja 6 K, özv. Balázs Ignácné 2 K, Vágfarkasdi tagok 24 K, Rácz Pál 50 f, Hermann Lászlóné terjesztőnő gyűjtése.

IRODALOM

Loyolai szent Ignác vize. Irta: Quotidian Lajos. A Lourdesi csodálatos vízhez nem juthatunk a háború időtartama alatt. Isten azonban más gyógyító, segítő, vigasztaló vízforrást is adott a szenvedő emberiségnek szent Ignác vizében. A tapasztalat tanúsága szerint ez a víz igen üdvösnek bizonyult ájtatos használatában minden testi s lelki baj ellen. Erről nyújt kimerítő tájékoztatást Quotidian Lajos könyvecskéje, melyet melegen ajánlunk szenvedő embertársainknak. Ára 40 fillér. Megrendelhető a Szent-István-Társulatnál, Budapest, IV. ker., Kecskeméti-utca.

ÖRÖKIDÁJÁS

az Országos Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

TARTALOM: *Dr. Hirschler József*: Orate fratres — laborate fratres. — *Dr. Pilián Mihály*: Az utolsó vacsora termében. — *Kreisel Matild*: A keresztfa alatt. — *Husvéthi József*: Az Oltáriszentség és az emberi fájdalom. — *Dr. Wéber Pál*: Fehér lelkek vasárnapja. — *Lovich Ilonka*: Dal. — *Blaskó Mária*: Szentek lélektana. — Irodalom. — Oltáregyleti élet. — Kimutatás.

Orate fratres — laborate fratres.

Irta: *Dr. Hirschler József*.

HA VALAMIKOR, most van szüksége elsősorban a társadalomnak a nő szívére, kezére, munkájára. De mindenekelőtt és fölött az egyház szorul közreműködésére. A lelkipásztorkodás Krisztus rendelkezése értelmében a lelkek gondozásának organizált szerve: erre képesít az egyházi rend és a jog szerint való kiküldetés. Művészete Krisztusnak, a Jó Pásztornak és az irgalmas Szamaritánusnak, hogy erősítse, ami gyenge, gyógyítsa, ami beteg, kötözze, ami vérzik, gyűjtse össze, ami szétszóródott, vigye haza, ami eltévedett. A lelkipásztorkodás tehát a szociális misszió legtökéletesebb, isteni formája.

De a mai viszonyok között a modern lelkipásztorkodás munkaköre rendkívüli módon megnagyobbodott. Új problémákat, feladatokat vetett fel a modern élet és állított elének főleg a háború után következő béke. És minél tovább tart a háború és minél messzebb van még a béke: annál kiáltóbbak ezek a megoldandó kérdések s annál inkább kiált a lelkipásztorkodás is segítségért. A szentmisénél a pap kifordul és mondja: Orate fratres... Imádkozzatok testvérek, hogy az én és a ti áldozatotok kedves legyen az Isten, a mi mindenható Atyánk előtt... Ma az Orate fratres mellett inkább, mint valaha, szól a másik hívás is: Laborate fratres, ne csak imádkozzatok testvérek, velünk, hanem dolgozzatok is velünk. Jöjjetek, mert nagy a vetés és kevés a munkás. Szól az Úrnak szava: mit álltok itt tétlenül, a mai viszonyok között a női világnak is. Mit álltok itt tétlenül! Menjete ti is az én szőlőmbe, munkára. Annál is inkább szól ez, mert a pap kérését: Orate fratres — a legtöbb esetben csak a nők hallják. Majdnem hogy azt mondhatnók: Orate sorores! Imádkozzatok nővérek, de dolgozzatok is velünk. Az Úrnak is ez az

akarata. Ime, egyenrangúnak tartja e munkában a férfit a nővel: a mennyek országát férfiúhoz hasonlítja, ki fát ültet — de egyben nőhöz is, ki kenyeret süt. És ha a Jó Pásztorról beszél, ki az eltévedt bárány után siet, egyben a gondos háziasszonyt is említi, ki szorgosan kutat az elveszett drachma után. De reá képesíti természete is, hisz legfőbb hívása az anyaság és az azzal járó és hozzá hasonló anyaiság, vagyis olyan teendők vállalása a társadalomban, melyek a családjára teendőivel rokonok és a női természetnek megfelelőek. Aki ezen szerepkört le kicsinyli, nagyon felületes elme és üres szív. A nők, mondja De Maistre, nem írták ugyan az Iliást, a Felszabadított Jeruzsálemet, Hamletet, az Elveszett paradicsomot, sem a Tartuffe-ot, nem építették szent Péter templomát, nem vésték a belvederi Apollót, nem festették az Utolsó itéletet, nem találták fel az algebrát, a messzelátót, sem a gőzgépet, de ők mindennél valami nagyobbat és jobbat tettek: mert az ő ölükben nevelkedtek a derék férfiak és a nagy asszonyok, a világnak legpompásabb remekművei.

És szól a felhívás elsősorban az Oltáregyesület tagjainak. Annak az eucharisztikus nőnek, mert valamint a lelkipásztorkodás, e legelsőbbrendű szociális misszió, közvetve vagy közvetlenül az Oltáriszentség szolgálatában áll, minden egyéb szociális tevékenység és közreműködés is csak az Oltáriszentségből meríthet lelket. A lelkipásztorkodás hasonlít ahhoz az úrnapi körmenethez, mely az oltártól indul ki a templomon át a világ utcájára, terére és úgy tér vissza oda, ahonnan kiindult, az oltárhoz, Istenért. Tőle indul ki minden szociális munka és a végén oda akar visszatérni az Úrhoz. Azért nyújtja ma már az egyház annak a hívő léleknek is nap-nap után az angyalok kenyerét, mint ahogy kezdetől fogva nap-nap után járult az Úr oltárához szentmiseáldozatával az a pap

Ezért mondom, hogy minden szociális igaz, áldásos munkálkodásnak központja, lelke, erőforrása a legméltóságosabb Oltáriszentség, leg-hivatottabb munkása pedig az oltáregyesületi tag.

Jelzem most már röviden az utakat, felállítom ragyogó példák gyanánt az egyes női típusokat.

I.

52-ben volt Krisztus születése után és 19 esztendővel a szentmiseáldozat szerzése után, hogy Philippiben, szent Pál apostol első európai misszió-állomásán a báborkelméssel kereskedő *Lydia* úrasszony házáat az Oltáriszentségnek rendelkezésre bocsátotta és üzletéből a legértékesebb báborkelméket előhozta, hogy a koronás fők e díszével felékesítse Európának első oltárát és első szentélyét.

Lydia tehát típusa és patronája az Oltáregyesület tagjainak. Izmos,

acélos karokkal követ-köre helyezni és az Úrnak templomot emelni — a férfiúnak dolga. Ez az ő művészete. A templom belsejét izlésesen berendezni, felékesíteni, tisztán tartani — ez a nőnek műve és művészete. A Lydia-lelkek szeretik az Úrnak hajlékát és nem érzik magukat jól cédrus- és márványpalotákban, ha az Úrnak frigyszekrénye szegény sátorban áll. Már az ó-szövetségben is nők ékesítették fel azt a szentélyt, a szentek szentjét, ahol az Úrnak frigyszekrénye állott. Ő, de milyen halavány képe, jelképe ez a mi ragyogó, fényes, főséges valónknak, a legméltóságosabb Oltáriszentségnek!

Hát nem hoznók-e szívesen ezt, amink van, hogy az Úrnak lábaihoz tegyük? Nem állítanók-e be szívesen azt a kicsi, még rendelkezésünkre álló időt e legszentebb szolgálatba?

Ő, de mennyi ilyen kézimunkát küldhetnének az Oltáregyesület tagjai az Úrnak. Hogy ezek a munkák ott imádkozzanak és beszéljenek helyettük, ha oly szorgosan gyűjtenék össze azokat a fölös negyedórás-kákat, mint ahogy a pap gyűjti össze az oltáron a szentáldozás után a szentség parányi maradványait.

Lehetsz te is Lydia!

II.

Az apostolok cselekedeteiben megörökíti a szentírás annak az asszonynak a nevét, kinek képét a keresztény karitás hajnalhasadásának bíborpírja veszi körül. Volt Joppében egy *Tabita* nevű asszony, mondja a Szentírás, ki gazdag volt jócselekedekben és alamizsnákban. Ő a típusa annak a keresztény nőnek, aki életét a szegényügy szolgálatába állítja. Már az Úr is foglalkozik a problémával, mely kérdi, «hol veszünk e pusztában annyi kenyeret, hogy ekkora sereget kielégíthessünk?» És rendszert hoz a szegényügybe, mert nem dob taláalomra hialat és kenyeret a nép közé, hanem szervezi a segítséget, amennyiben «letelepíti őket csoportonként ötvenével». És az egyház megérti Mesterét, mert már az ős-egyház idejében is összeköti a szentmiseáldozatot a szegények táplálásával és szolgálatukra külön szervezetet: a diakonátust állítja be. És a későbbi időkben is ott feküdt az angyalok eledele mellett a szegények kenyeré az Úrnak asztalán. Első Ferdinánd egy unokája: Anna Katalin Julianna habsburgi főhercegnő, aki az innsbrucki udvari kápolnában elsőnek vezeti be a legméltóságosabb Oltáriszentség imádási óráit, a tiroli szegényeknek egyben nemeslelkű Tabitája is volt. És ma is mélységesen megindító szociális alapgondolata van annak, hogy az Úr asztalánál, a szentáldozásnál a gazdag a szegény mellett, a dúslakodó a koldus mellett foglal helyet és fogadja egyformán térdére borulva az Urat. Az Úr asztalának vendégei legyenek az Úr szegényeinek bőkezű adakozói. Aki bőségesen érzi az Úrnak kegyelmét és mindennapi áldozó, annak az

alamizsna legyen a Te Deum-a, a Deo gratias az Oltáriszentségért. Szent-áldozásának napja karitás nélkül áldozás volna hálaadás nélkül.

III.

És látom *Veronikát*, amint az agyoncsigázott, vérbe és könnybeborult Úrhoz lép, odanyújtja fátyolát és letörli véres, sebes, szétmarcanogolt homlokát.

Ó, de mennyi testvérünk járja rendes körülmények között is, hát még a mai viszonyok között rémes, gyászos, nehéz, terhes keresztútját. Tele van velük az utca, a város, de hála Istennek, vannak lelkek, kik megértik a keresztút hatodik állomásának jelentőségét. Kórházainkat átjárja a szenvedő emberek segélyért kiáltó szava, a szivekig járó Miserere, de felel is reája a Veronikák legiőinak szívet emelő Magnificatja. A szanatoriumok, a kórházak angyalai ők. Adjanak hálát az Úrnak, kik tehetik és betegeink szolgálatában irgalmas szamaritánusok, Veronikák lehetnek. Minden beteg a keresztet hordozó Krisztus képét viseli magán. Ó, hány beteges és tán céltalannak látszó leány-élet találna gyógyulást vízióiból és skrupulusaiból, illuzióiból és ábrándos álmaiból, ha Veronika mellé szegődnének. Azt a súlyos beteget utolsó útjára előkészíteni felér egy Ielkigyakorlattal és az az ápolónő a betegágy mellett átvirrasztott éjszaka után a templomba lép, a tabernákulumból feléje hangzik a szó: «Beteg voltam és te meglátogattál engemet».

És ha sikerül neki a test ápolása mellett a halhatatlan lelket is megmentenie, ha oda tud férközni, ahová a hivatásos pap sokszor el nem érhet, papi funkciót teljesít, lelket ment örök életre.

Hát ki nem akarna Veronika lenni, ha teheti?

(Folytatjuk.)

Az utolsó vacsora fermében.

FORGALMAS az élet Jeruzsálem utcáin. Mindenki a husvéti ünnepekre készülődik, hisz ez már az utolsó nap az ünnepek előtt és az est beálltával megkezdődik «a kovásztalanok első napja». A sok járó-kelő között különösen három egyén vonja magára figyelmünket. Elöl halad «egy korsó vizet vivő ember», utána lépdél egy idősebb férfiú és egy ifjú, kik fürkésző tekintettel keresnek valamit. Végül is mindhárman betérnek egy házhoz és a két idegen így szól a ház urához: «A mester mondja: az én időm közel vagy, nálad tartom a husvétet az én tanítványimmal». A tanítványok közül pedig ez a kettő, kiknek neve Péter

és János, hozzáfognak a vacsora készítéséhez, hogy mire eljön a mester, készen legyen minden és a mester megtarthassa a husvétet tanítványaival.

A nap már nyugovóra szállt s Jeruzsálem utcáin lassan minden csendes. Csak midőn kigyullad az esti csillag, jelennek meg emberek az utcán: megy a mester tanítványaival, hogy ama nagy teremben megtarthassa a husvétet. «És midőn eljött az óra, letelepedék ő és vele a tizenkét apostol.» Szomorú husvét ez! Hisz amint hozzáfognak a vacsora elköltéséhez, ezen szavakat hallják a tanítványok a mestertől: «Kívánva-kívántam e husvétet megenni veletek, mielőtt szenvedjek». Tehát lehet, hogy az utolsó husvét ez. Hiszen máskor is beszélt már a mester szenvedéséről, melyet követni fog halála. De bármily szomorú is a tanítványok szive, fölcillan lelkükben bizonyos remény. A búcsuzó mester fájdalmas arcáról valami örömet is leolvassanak. S aztán nézik a kenyeret az asztalon és a kezükben és eszükbe jut a csodás kenyér, melyet a mester ígért egykor nekik. Talán most, mikor utóljára táplálja őket a mester, talán most kapják meg ama csodás kenyeret is, melyből ha ettek, többé nem éheznek?!

Valóban, a magasztos pillanatok már közelednek. A mester érzi, hogy amit most akar adni az embereknek, az az Isten legszebb ajándéka, de tudja azt is, hogy tanítványai is mennyire méltatlanok erre az ajándékra, hiszen az imént is arról vitatkoztak, ki nagyobb közülök. Azért, miután a mester tanítványaival a vacsorát elköltötte, «fölkelt a vacsorától és letévé az ő ruháit és vevén a kendőt, átövezé magát. Azután vizet öntte a medencébe és kezdé mosni a tanítványok lábait és megtörölni a kendővel, mellyel átövezve vala». Ez a mélységes alázatosság meghatja a még előbb versengő tanítványokat: tüzes az arcuk, néma az ajkuk s hangosan dobog a szívük. Péter nem tudja visszatartani nagy megindulását és szabadkozik: «Uram! te mosod meg az én lábaimat? Nem! nekem soha nem mosod lábaimat!» A gyöngéden szerető fenyegetés hangján válaszol a mester: «Ha meg nem moslak téged, nem lesz úgy részed énvelem». És erre Pétert újra elfogja a buzgóság: «Uram! hát nemcsak lábaimat, hanem kezeimet és fejemet is». De hallja a helyes választ: «Aki meg van mosva, nincs szüksége, hanem csak hogy lábait mossa meg és tiszta egészen».

Az isteni mester ezen válasza valami rejtett, mély értelmet ad az egész cselekménynek. És vajjon mi lehet a rejtett értelme a lábmosás cselekményének? A szabadkozó Péternek még ezt is mondja a mester: Péter! most nem érted meg ezt, de meg fogod érteni nemsokára. Mire célozhatott ekkor? Az isteni mester lelkét teljesen a szeretet fönséges emléke tölti be, melyet szerzendő vala. És e szeretet emlékének méltó vételéhez akarja előkészíteni tanítványait. Azért nem értik a mester csele-

kedetét, mert még nem tudnak arról a nagy ajándékról, melyet a mester szánt nekik. S ha a mester a lábmosáskor a legfölségesebb oltáriszentség szerzésére gondolt, akkor megtaláltuk a kulcsot az egész cselekmény rejtett értelmének feltárásához. Az apostolok fürdőből szálltak ki, az újjászületés fürdőjéből, tehát a mester szavai szerint meg vannak mosva, a súlyos bűnöktől megtisztultak. A lábmosás azonban szükséges reájuk nézve is, mert az út pora hamar rátapad a lábra, a mester ajándékát pedig csak az kaphatja meg, aki tiszta egészen. Az út pora, mely a lábra tapad, mit jelképezne mást, mint a port, mely a lélekre tapad; ez pedig: a bocsánatos bűn, a kisebb hibák, az emberi gyarlóság. Ettől a portól is meg kell tisztítani a lelket a bánat vizével és fel kell szárítani a felebaráti szeretet alázatos cselekedeteivel.

Ha így értelmezzük a lábmosás cselekményét, akkor úgy szemlélhetjük az apostolokat az utolsó vacsora termében, mint akik készülnek a szent áldozáshoz és pedig az első szent áldozáshoz.

Miután a mester legmósta tanítványai lábait, szeretettel végignézi őket és bánatos hangon mondja: «Ti tiszták vagytok, de nem mindnyájan». Volt a tanítványok között olyan, akinek nem használt a lábmosás; talán a lába ennek is megtisztult, de nem tisztult meg a lelke. «Mert tudta, ki az, ki őt elárulja; azért mondá: Nem vagytok tiszták mindnyájan.» Ime már az első áldozók között akad olyan, aki nem jól készül a szent áldozáshoz s a méltatlan előkészület a szentségtörő áldozáshoz vezet!

Elhangoztak már az isteni szavak: ez az én testem; ez az én vérem és az utolsó vacsora termében megtörténik az első szent áldozás. Most adja az isteni mester az ígért csodálatos kenyeret, mely az égből száll alá. Az apostolok pedig örömmel veszik az élet kenyerét, mely táplál az örök életre, ha méltóan vesszük magunkhoz.

Miután pedig ettek a mennyei eledelből, «dicséretet énekelvén kimentek az olajfák hegyére». Ezen rövid szavakkal van jelezve az első áldozók hálaadása a szent áldozás után. Igen! akik méltóan áldoztak, azok buzgó szívvel adtak Istennek hálát a mennyei ajándékért és mennek Krisztussal, vele vannak. És hol van, aki méltatlanul áldozott? Eltávozik Krisztustól, megy Krisztus ellenségeihez és ezekkel van, náluk marad.

Ami az utolsó vacsora termében történt, megtörténik ma is minden teremben, ahol az Úr terített számunkra asztalt. Mielőtt azonban a terített asztalhoz járulnánk és a mennyei eledelből ennének, készüljünk jól el a lakomához, áldozunk méltóan s utána adjunk hálát buzgón, mert csak így leszünk Krisztussal és ő velünk!

Dr. Pülván Mihály.

A KERESZTFA ALATT.

Átölelem a keresztfé,
Melyen Jézus feste reszket,
Melyen vére értem hull;
Átölelem sirva, kérve:
Nézz le a keresztfővére,
Nézz rám s lelkem megújul.

Jézusom, keresztféd fája
Bűnös kezeim munkája,
Tudom ezt és siratom;
De mit ér a szemem könnye,
Ha a szívem gonosz, gyöngye,
S mindig bántlak, Jézusom.

Nézz szívembe hosszan, mélyen,
Hogy az végre föleszméljen
S égő bánat járja át,
Tüzes véred rám peregjen
S minden szennyet kiégessen,
Amit szemed bennem lát.

Addig esdek sirva, kérve,
Mig a lelkem legmélyére
Úgy nézel, én Istenem,
Hogy az égjen, vadul fájjon, ...
Ó, de aztán meg ne bántson
Többé soha-sohasem.

Kreisel Matild

Szociális Missziótársulati nővér.

Az Oltáriszentség és az emberi fájdalom.

Irta: *Husvéth József*

LEUCHTERSLEBEN írja: «Egyetlen mosoly sem szebb, mint az, mely a szemben még ki nem szikkadt könnyel küzd; egyetlen vágyakozás sincs magasabb és tartósabb, mint a soha ki nem elégíthető; tisztábban és igazábban senkisésem élvez, mint aki önként lemond és nélkülöz és így legyen hát és lesz a rózsákkal ékesített kereszt életünk legmélyebb jelvénye».

Jézus fogalmához odanőtt a kereszt eszméje, e keresztet a maga valóságában és nekem valóságában sehol meg nem találok jobban, mint az Oltáriszentségben. Itt a kereszt nem kő, nem durva fa, nem réz, hanem szenvedő Szív. A lélektan nem érzéketlen ásványrétegek kiképződése, hanem az érzések meleg tantárgya. Az érzések, ha szenvedők, legnehezebb keresztjei a léleknek. Az Oltáriszentség imádása az érzések nagy világába kapaszkodik.

Maga az Úr Jézus felhívása is: «Jöjjetek hozzám, kik fáradotok és terhelve vagytok és én megenyhítlek titeket», azt mutatja, hogy az emberi érzések nagy kalapácsa ver e szavakban. Fáradtság és megterheltség az érzéklés tényei.

Nézzétek végig az embereket, kik körülveszik e szentséget, ugyan mit keresnek a fehér kenyérben, ha nem azt, mint amire az Úr Jézus hívta őket: cnyhülést.

A plébániánk előtt áll szent Ferenc kopott szobra. Szótlanul nézi a járókelőket, kőkezében fogja a kőkeresztet és mégis mikor tekintetem ráesik a szoborra, úgy tűnik fel nekem, hogy e szent Ferenc beszél.

Elmondom, mit mond: Az élet útját millió s millió ember járta már meg. Sötét, gubbasztó lelkek s magasba törő szellemek, a fájdalomtól megtépett s örömtől átrisszult lelkek, kócos, foltozott ruhájú szegények s aransujtásos gazdagok, fonnyadt köhécselők s viruló egészségűek. Csodálatos, mindnyájan úgy jártak, mint akik keresnek valamit. Ez a lelki súlypont, mert amint a természet életében kellenek napok, melyek nagy erejükkel összefogják az égitesteket, a lelki életben is kell ilyen lelkeket összefogó nap.

A lelki élet éléséhez is formák kellenek. A lélek életének formája a vallás. E forma, amíg emberi kezekre volt bízva, üres, erőtlen volt, akárcsak a testi életünk formája. A kultúra kezdetleges formája lassan alakult ki a jelenig; az állatbőr- és fügefalevél-öltözettől a szalonkabátig a ruha sok módozaton ment keresztül. A lelki élet igazi formája Isten kezéből kerülhet ki — és ki is került az Úr Jézus születésével.

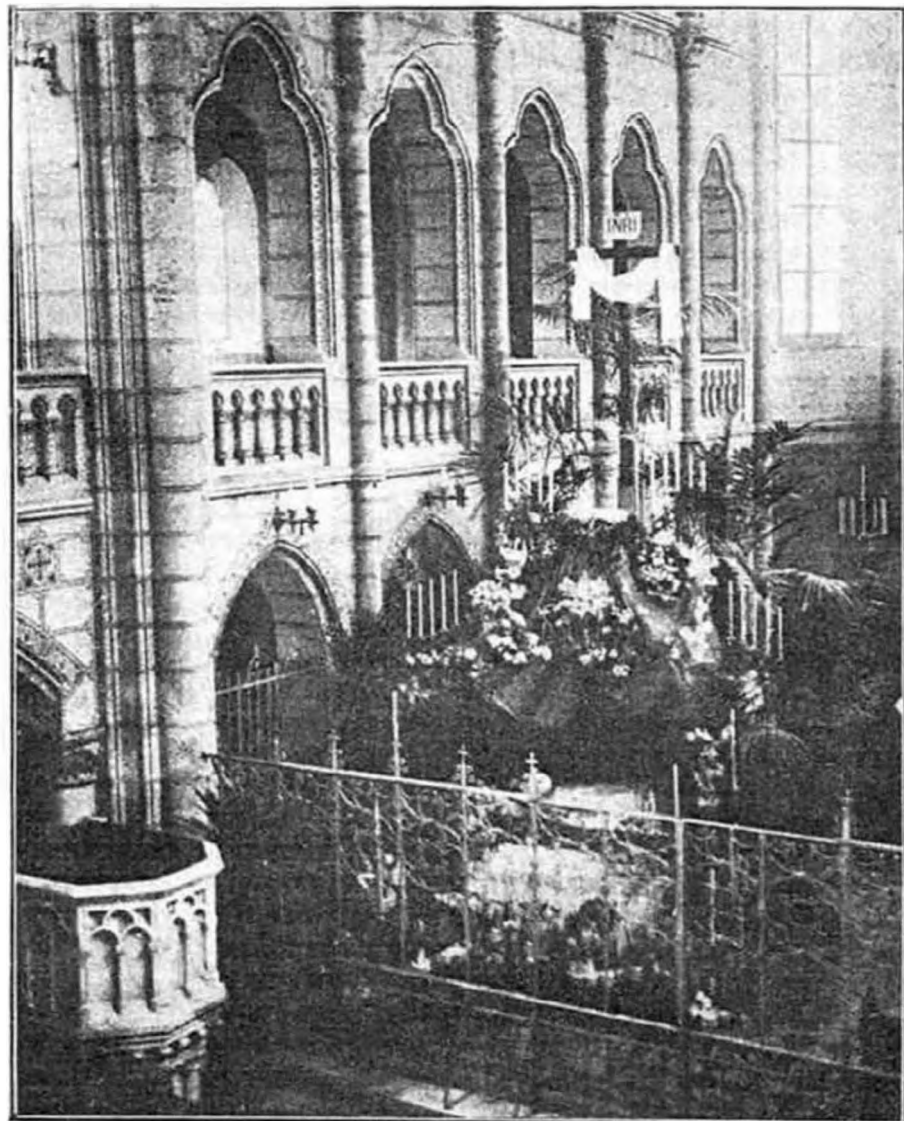
És akkor, azt mondja a szobor, csodálatos világ volt. Volt egy nap, mikor a Kálvária hegyére egy nagy kereszt került, a föld akkor megindult, a nap elrejtette arcát és az emberi szivekbe a fájdalom vasmarka fogódzkodott bele. Azóta e kereszt és fájdalma megindult nagy útjára, elérkezett hozzám is. Kezembe vettem s nem tudtam letenni. A fájdalom akkora motivuma az emberi életnek, hogy Krisztus sem tudta kihagyni magából. Nem lett volna ember Krisztus, ha nem lett volna fájdalma s nem lett volna Megváltó, ha az embereket nem a fájdalmak fáján, a kereszten váltotta volna meg.

Szent Ferenc az ő Krisztus-keresztjével a kath. vallás élőképe. A kereszt mindenkikez hozzátapad úgy, hogy letenni nem tudja. A világ örömei, szórakozásai és vígsága emelhet pillanatra e kereszten, de azok elmúltával a fájdalmak újra feltámadnak. Az életem a kereszt szellemében folyt le s szoborba öntve is arról prédikálok.

A szobor előtt emberek járnak, emberek, erről a világról valók, hol ázva és fázva, hol porosan és tikkadtan. Mennek mindenik a maga gondjával, terhével. Az anya azt forgatja fejében, hogy adhatja meg gyermekének a mai kenyeret, az öreg hajlott háttal, az élet rövidségéről gondolkozva, a gyermek kacéran ugrándozva, döcögős szekerek is elbandukolnak mellette, nagyot csördítve ostorával a béres — mennek, mindenik a maga életsorsával.

Olyik megböki kalapja szélét a szobor előtt, de vajjon gondol-e arra, amit ez a szobor prédikál, a kereszt és az emberi élet összetartozására?

Emberek ezek, kik az élet keresztjét gondolat és fölértés nélkül viselik, akik elszenvedve bajukat, átérezve fájdalmukat, sajgatva szenved-

Szentsír az Örökimádás templomban.

déseiket, elsírva könnyeiket, megdolgozva munkájukat, így szólnak: ez az élet, de ezekhez Krisztus keresztje nagy útjában még nem ért el.

Ákik a szenvedésre rá tudják mondani: ez Krisztus keresztje, azok már annak világában járnak s ákik abban járnak, azokat, még ha köbe faragják is, keresztel faragják, az öntudatos szenvedés kifejezésére. Van-e emberi élet szenvedés, fájdalom nélkül? — nem nagy problémája a lélektannak.

Mutassatok egy embert fájdalom nélkül, ha tudtok, akkor az lesz az emberiség megváltója, de ha nem tudtok, egy mód van: átkarolni a keresztet Krisztusával, mert csak ez az, ami szenvedésben írt és balszámot nyújt. Amíg nem lesz valaki, áki örömet s állandó jóérzést ad, addig el ne lökjétek magatoktól azt, áki a fájdalomban s szenvedésben vigasztalás. S mikor jön az öröm embere? Soha. Új világrendszer s természetösszetétel kellene ahhoz, áz embernek nem ebben a formában kellene megjelennie, nem ilyen lelki hajlamoknak, érzéki határoknak, nem ilyen társadalmi rendszernek, nem ilyen izzadáson munkakeresésnek kellene az embert környeznie. Krisztus «vir dolorum», a fájdalomak férfja. Érdekes az isteni gyógyítás; az emberiség a fájdalomak tengerében úszott, letarolt lelkek s kétségbesett szivek járták az életet s akkor jött Krisztus a keresztjével.

Régi szenvedésekhez új szenvedéssel, régi sirásokhoz új sirással. Hol itt a megváltás? Pedig megvan. Megvan az emelkedett, bizó lelkületben, meg az inádságos szellemben, meg az isteni leereszkedés megnyugtató érzésében, meg a mennyei házában, mert ezek mind az új sirásból, szenvedésből nőttek ki. Hogy az emberiség meg van váltva, mutatja a kereszt nagy értéke. Milliók indulnak bajaikkal Ahhoz, áki a legnagyobb bajban volt, hogy tanuljanak módot azok elviseléséhez. Krisztus nem kevesbítette az emberiség szenvedését mennyiségileg, de igenis milyenségileg.

Ellenségeink is itt kezdik ki a keresztfát! Menjétek — így szólnak — fájdalomokkal nagy Krisztustokhoz, majd kevesebb lesz talán belőle! Ám a szenvedést nem lehet méterrel s kilóval mérni, azok mértéke az érzelmek mértéke. Igen, kevesebb lesz; már láttam könnyes szemmel embereket a keresztfánál s láttam lecsitulva távozni tőle.

Krisztus szenvedése erő, mert erősség van benne. Ez az, amit nála keresnek. Szendedésünk nekünk is van, de erőnk, az nincs viselésükhöz.

Ez a keresztfa a kálváriáé volt, most azonban az oltaré. Itt van keresztrefeszítve, áki hív bennünket s ákit mi keresünk. Áki minden pompának teremője, minden fénynek fényessége, minden szépségnek lelke, itt van mint egy új Golgothán. A jelenléti forma Krisztusnak új keresztfája, mindkét keresztfa az Isten szeretetéből nőtt ki. A kőkeresztfa a történelmi ténynek a lezajlása; az Oltáriszentség: örökös megjelenítése e ténynek. A keresztfát a jelen élő Krisztusa élteti, mert-előtte is a szent-

ség Jézusára gondolok, könyörgök, hogy adjon erőt az a Jézus, ki a szent kenyérben lakozik; minden érzésem, gondolatom átsiklik a keresztfáról az oltárra.

Krisztus világa az Oltáriszentségben nem elzárt élet, nem él itt önmagának, itt nekünk él. Az oltár a fájdalom városa s az oltárszekrény a fájdalom királyának háza. Város, melynek lakói az országok honpolgárai: a magyar, a német, a francia stb. valamennyi, aki gondolatával és lelkével az oltár körébe lép; Krisztus valamiképen a nemzetek fölé lép, nem úgy, hogy megszünteti a nemzetiséget, hanem úgy, hogy a lelki világ eligazítását, szenvedések lecsillapítását minden nemzetnél magának foglalta le. A fájdalom minden nemzetet átfog, minden szívben lakozik, azért Krisztus is kell minden nemzethez, minden szívhez.

Amint a levegőnek rendeltetése van minden tüdőhöz, a napnak minden virághoz, a víznek minden szomjas emberhez, úgy Krisztusnak minden lélekhez. Krisztusnak a szenvedés a szakmája, otthon van minden titkában; aki a szenvedés végtelen mértékét élvezte, az el tud igazítani bennünket bú-bánatunk között. A lélekszenvedés csillapító szerét nem árulják patikákban, nem vásárok ponyvasátorai alatt, azt nem lehet arannyal megvenni, nem lehet véres háborúkkal elfoglalni, azt nem lehet a tengerekből kihalászni, mint a gyöngyszemeket, — hanem csak Krisztustól nyerhető.

Hiába építesz nagy palotákat új stílusban és művészi elrendezésben, hiába töltöd meg szobáidat drágaságokkal: a szenvedés kegyetlen és kiállhatatlan látogató, felkeres mindenhol. Azért azt tanácsolom, sohase fuss előle, hanem ha kaptad, az Oltáriszentség erejéből táplálkozva, használd fel lelked épülésére. A szenvedés sokféleképpen kifejezte már magát a történelem folyamán, de egyetlen kifejezés sem hasonlítható össze Jézus kifejezésével. Ez a kifejezés teljes és tökéletes volt. E teljességgel hat Krisztus a lelkünkre, ezen teljességben megtalálom az én szenvedésemet is, megnyugszom és viselem.

Nem tudom leírni az emberiség fájalmát a világtörténelem hosszú folyása alatt. S ugyan ki tudná? Azt sem tudnám, hol kezdjem el. Azon a sok aggódáson-e, könnyön-e, melyeket az anyák sírtak gyermekeikért, vagy a gyermekszívek siralmas panaszával-e; a jegyesek és mátkák szétszakadt szerelmével-e, a háborúk vérhullámaival-e, vagy talán a gyűlölség, a harag, a féltékenység lelkeket zavaró bajával-e? Ugyan hol kezdjem? A paloták könnyein, a kunyhók jajain? Akárhon kezdem, mindenhol csak egyet tudok meg igazán: azt, hogy sok volt és van belőle s az emberi életet a szenvedéstől elszakítani nem lehet.

Ha már most a szenvedés sorsunk, mellyel megbarátkozni sohse tudunk, kell valaki, aki erő és támasz legyen az ember számára. Az

E nemzet ma küzd, harcol, szenved. A győzelem után élni akar boldog, megelégedett napokat. Értse meg azért minden gyermek, hogy az atya és testvér érette küzd. Értse meg, hogy egy új, erőteljes, nemes fiatalság kell ennek a nemzetnek. Értse meg, hogy nemcsak a sport és tornázás, nemcsak az ügyesség fejlesztése, az értelem, ész művelése az egyetlen valami, ami alapja volna az ember boldogságának. Nem! Hanem ápolni, fejleszteni, tökéletesíteni kell a szív kulturáját is. Kell, hogy mozduljon meg az embernek nemcsak értelme, hanem szive is, mert szív nélkül nincs jellem. Ugyanis a jellem nem más, mint a szív szilárdsága, határozottsága, nemessége, emelkedettsége.

A világháború alatt nemzetgazdászok, pedagógusok, orvosok köteteket írtak össze arról, hogy mi fogja biztosítani a nemzet jövőjét, a család boldogságát. Írásaikat azzal a szóval jellemezhetném, mellyel egy berlini orvos-professzor címezte könyvét: *Ruf an die Mütter*, amit úgy fordítanék magyarra: *A nemzet kiáltása az anyákhoz*. A nemzet erős lesz, ha gyermekei gyöngédek, de nem gyöngék, — ha lelkiismeretesek, de nem balgák, — ha szabadságra törekvők, nem hogy azzal visszaéljenek, hanem, hogy azzal éljenek, — ha örök ideálokért, eszményekért lelkesülnek, de nem önhittek és elbizakodottak, — ha nem lemondással néznek a kétes jövőbe, hanem hittel, reménnyel, szeretettel készítik a biztos jövőt, — ha önmegtágadók, önfeláldozók, szolgálatkészek, de nem félszegek és középszerűek. Mind ezt pedig *nem a laikus morál* fogja eszközölni, hanem egyedül és kizárólag *a vallásos, erkölcsös nevelés*. Az anyáknak, szülőknek kell nevelni gyermekeiket úgy, hogy akkor, mikor már az élet kiveszi kezükből, — lelkük épségét, tisztaságát, szépségét a gyóntatószék tanácsaiban és a szentáldozás kegyelmeiben keressék. Csak ez lehet az egyetlen fegyver, amivel az ember önmagát erkölcsileg megvédeni képes. Ha a gyermekeket nem neveltük arra, hogy e két szentséget minél gyakrabban fölkeressék, úgy életük sajkáját kormányos nélkül bíztuk a hullámokra. Nincs más útja az erkölcsi kiegyenlítésnek, a lélek összhangjának, a boldogságnak. A vallásos, erkölcsös nevelés nagy súlyt tulajdonít ennek a két szentségnek és aki gyermekének boldogságát szíven viseli, annak nem szabad szemet húnynia e két szentség akaratot fejlesztő, egyéniséget nemesítő, erkölcsöket megvédő hatalmas voltára. Ha a szülők azt akarják, hogy ne könnyelmű, szellemileg vak, erkölcsileg béna nemzedék lépjen majdan nyomukba, úgy ne tartsák vissza gyermekeiket e két pedagógiai szentségtől: a gyónástól és áldozástól, ellenkezőleg neveljék őket úgy, hogy amikor már nem őrzi őket az anya gyöngédsége, az atya éber tekintete, helyettük a gondviselés vezesse őket a sikamlós úton, a szédítő örvények fölött. Ennek kiindulása pedig a vallásos, erkölcsös nevelés, mely nagy súlyt tulajdonít a gyónásnak, mélységes nevelő

erőt az áldozásnak. Hogy annyi fiatal bolyong körülöttünk, hervadtan, mint a féregtől megtámadott virág, összeroskadt szervezettel, kora vén-séggel, szétdúlt idegzettel, ennek oka legtöbbször visszanyúlik a szülői házba, hol a szülők balga előítélettől vezetve, nem mutattak rá a gyógyás és áldozás fontosságára, mert maguk is visszautasították azokat ál-szégyenből. Hány ember van, kinek boldogtalansága a szülők okatlan, hibákkal szemben elnéző és mellette vallástalan nevelésében, vezetésében birja magyarázatát. Hány szülő megenged gyermekének sok meg nem engedhető dolgot és elhanyagolja rávezetni gyermekét a helyes élet-irányra, melynek alapja a vallásos, erkölcsös nevelés.

Amikor Fehérvasárnapon lelkünk előtt megjelenik a fölséges evan-géliumi kép, amint a gyermekek: *ezek az ártatlan fehér lelkek* Jézust körülveszik, Ő maga pedig magához öleli őket, ártatlan fejükre teszi áldott kezét, imádkozik érettük és a szeretet szavait ismétli: *Hagyjátok hozzám jönni őket* — nagy tanulságot látunk Üdvözítőnk szavaiban és tetteiben. Országok és népek boldogsága és jövője nem annyira a pusztá törvényekre támaszkodnak, mint inkább a *gyermekszeretetre*. Amely nemzet szereti a gyermeket, annak van jövője. Ahol a család kincsének tartják a gyermeket, ott boldogság van. Amikor Napoleont egyik had-vezére megkérdezte, miképen lehetne biztosítani a nemzet jövőjét, a császár azt felelte: *anyákkal, kik szeretik a gyermeket*. A nemzet jövője, a családok boldogsága, az egyesek életharmóniája fordul meg a jó anyákon, kik hivatásukat a családi életben látják, kiknek életcélja nem a gondtalan élet és a különféle szórakozások, hanem gyermekeiknek neve-lése. Mert amilyen fontos, hogy gyermekektől legyenek népesek csalá-dok, templomok, iskolák, épen olyan fontos, hogy azok a gyermekek jó, erkölcsös, vallásos nevelésben is részesüljenek. A laikus morál nem biz-tosítja a jövőt, ennek egyedüli alapja a vallásos, erkölcsös nevelés, mely egyedül képes beleállítani az életbe egy tisztavérű, higgadt, erkölcsében edzett, erős, életében keresztény nemzedéket.

Dr. Wéber Pál.

OBERBAUER A. UTÓDA

BUDAPEST, IV. kerület, Váci-utca 41. szám

a legjobb hirnévnek örvendő és legrégebb
egyházi szerek, ruhák, zászlók stb. gyára.

Árjegyzék kívánatra ingyen és bérmentve. Telefon 167—34.

véreket, hogy fogadják el tőlem, az egyszerű laikustól, nem úgy, mint nagy tanulmányoknak leszűrődött igazságait, hanem mint egyszerű szív fakasztotta hajtást, mint közönséges rózsát, olcsó olajat saját gondolatvilágom szerény otthonából. Szolgálja az Eucharisztia dicséretét, mert ép a szüzesség az az erény, melyet Krisztus Urunk szűztiszta teste-vére fakaszt a szivekben.

Mi a szüzesség?

Azt hiszem a laikus hívek 90%-a azt felelné rá: «áldozat». Pedig a helyes felelet ez: «szeretet». A keresztény szüzesség legtökéletesebb foka nem lemondás, hanem Krisztusbírási, nem világvesztés, hanem mennyországnyerés; nem földi boldogtalanság áldozatos elviselése, hanem mennyei boldogság élvezése. A keresztény szűz Jézus Krisztusnak nem erre a hívására jön: Jöjjetek hozzám, akik fáradtak és terheltek vagytok... Hanem arra a boldogító hívogatóra, amit az énekek-énekében mond Jézus, a szerető vőlegény: «Kelj fel, siess én barátném, én szépem! és jöjj!... Az én szerelmesem enyém és én az övé, ki a liliumok közt legeltet.» (II. 13, 16.). Szóval a legtökéletesebb értelemben vett keresztény szűz nem a mártírnak, hanem az énekek-éneke menyasszonyának pszichológiájával bír.

S miért, hogy ezt kevesen értik ki a szentek életének misztikus betűi közül?

Mert az életrajzok megírásában más három dolog szokott dominálni.

Az egyik a lemondás földi szerelemről és mindarról, ami azzal összefügg vagy annak következménye. (Boldog otthon, anyai örömök stb.) A másik az üldöztetés, melyet szüzeinknek főleg az ókorban el kellett szenvedniök fogadalmuk megtartása érdekében. A harmadik a csoda, amelyet vagy maga a szűz művelt, vagy Isten cselekedett földi arája szüzességének megóvására.

E három körül forog a szentek életrajza, az tűnik szemébe minden sornál az olvasónak és a legértékesebb gyöngy: a jegyesi szeretet lelkülete elrejtve marad.

Pedig ez a három kisebb érdem vagy nem is érdem. Önmagukban pedig csak következményei magának a szüzesség lényegének.

A lényeg Krisztusnak olyan nagy szeretete, hogy az kizárja más teremtmény szerelmét részint önmagánál fogva, részint mert a földi szerelem és annak körülményei elvonnák a lelket Krisztus szeretetének magaslatairól.

Szeretet — ez a lényeg és ez az érdem. Ennek következménye először: lemondani a földi szerelem boldogító és megengedett örömeiről is. De ez már csak következmény és nem lényeg. Második következmény az, megvédeni a szeretetnek ezt az elhatározását akkor, ha ellene

törnek. Inkább szenvedni, sőt meghalni, mint az isteni jegyeshez hűlenné lenni. Szóval a szűz az üldözést nem önmagáért a szenvedésért viseli el, (mint pl. a vezeklő az ostorozást) — hanem csak a szeretet érdekében — így tehát az üldözések elviselése is csak a lényegből folyó következmény. Természetesen érdem, de már kötelességszerű érdem, mert aki fogadalmat tett, az köteles fogadalmát meg is tartani. A fő érdem itt tehát nem az okozatban van, hanem az okban — nem a szenvedésben, hanem a szeretetben, mely magára kihívta az üldözést. Harmadik következmény a csoda. Az isteni Fölség néha annyira leereszkedik irgalmában, hogy csodával védi meg jegyesének fogadalmát. Vagy pedig önmaga vagy jegyese által csodát művel a szüzesség erényének kitüntetésére, illetőleg annak megjutalmazására. Tehát a csoda is következmény — sőt már magának az erénynek jutalma és abban a szentnek tulajdonképen nincs is érdeme.

Az maga az érdemszerző erény, hogy a földi ember szeretetének azon magaslatára tud emelkedni, midőn csak Istent kívánja szeretni, csak Istennek akar élni. A szűzek pszichológiáját a szeretet sugározza be — a szeretet a szűz lelkének alapérzése — alapgondolata — alaptörekvése. Ha ehhez a szeretethez szenvedésnek, lemondásnak kell járulnia — ha azt a szeretetet csoda tünteti ki, az mind csak járulék — a fő a szeretet.

Szent szűzeink életét olvasva ne keressük tehát azt, hogy mit áldoztak föl, mit szenvedtek el — milyen csoda történt életükben. Mindez nem a lényeg. Kutassuk inkább azt, hogyan emelkedett lépcsőről-lépcsőre Krisztus szerelmében, hogy érte el azt a pontot, mikor már csak Neki akart élni. Az Isten szerelmének milyen lángoló nagy érzései boldogították — az isteni szerelem milyen mély gondolatokat és megértéseket sugallt — a Jegyesből áradó erő miként erősítette választottjának akaratát, tisztította szándékait, óvta büntől és világi hiúságtól. Merüljünk el a jegyesi lelkület fönségének és boldogságának szemléletében és a szeretet ezen oceánjából merítsünk mi is egy csepp szeretetet.

Vértanuhalált, csodatevést nem tanulhatunk el szent ideáljainktól, de szeretetet mindig tanulhatunk.

Ez a vezéreszme vezet be a szüzesség iskolájába.

Mert, ha valaki a csodán kezdi, hamar elkedvetlenedik: «Velem, nem történtek és valószínűleg nem is fognak történni csodák».

Akit a mártíromság lelkesít, letörlik ambíciója. «A régi szűzek hősök és vértanúk voltak, akiken ámult a világ. És én? Egy megrágalmazott csuhás, kinevetett apáca, kicsufolt jövődő vén lány vagy agglegény vagyok».

Aki a lemondásokat nézi *először*, az visszarettent: «Mindenről lemondani, megértő társról, gyermekről, otthonról — meg nem értve

idegenül járni a világot vagy visszavonulni rideg szerzetházba — mégis csak borzasztó!

Mindhárom rosszul kezdte. Mert a szüzesség magas iskolájának ábécéje: szeretni Jézust.

A szeretet megelőzi a lemondást és aki jegyesi lelkülettel szeret, az már nem kívánja azt, amiről közben le kell mondani. A szeretet féltékenyen őrzi a szüziesség lelkületét. Ha nem küld hozzá szenvedést az Úr, viseli szenvedés nélkül. Ha küld Jézus apró nehézséget, megalázást, meg nem értést — mi az már egy olyan szívnek, amelyet áthevített a tökéletes szeretet?! És a szeretet nem vár csodára, elég csodának érzi önmagában azt, hogy érzékiségtől megkötött testében Isten kegyelmével ennyire szabad lehet a lélek.

Aki a szentek életét olvasva a szent szüzek pszichológiájában nem kutat a szeretet, a jegyesi lelkület érzelmei és gondolatai után — azelőtt a szentek élete mindig csak egy csodaszép idegen legenda marad, amely szívtől nagyon is messze világban játszódik le.

Talán ezért él annyi ember öntudatlanul kincsének: a szüzesség erényének birtokában.

Blaskó Mária.

(Folyt. köv.)

OLTÁREGYLETI ÉLET.

Budapesti országos központ. Április 15-én: az Oltáregyesület havi istentisztelete: 8 órakor szentmise közös szentáldozással, d. u. 1/46-kor szentbeszéd és ünnepies áldás.

Április 16-án: d. u. 4 órakor választmányi ülés.

Április 23-án: d. u. 4 órakor terjesztői ülés.

Május hó minden napján d. u. 1/46 órakor rövid szentbeszéd, utána litánia és szentséges áldás.

Május 2-án: Virgo Reparatrix ünnepén 9 órakor énekes mise, d. u. 1/46 órakor szentbeszéd, a Virgo Reparatrix kongregáció fel-

ajánlásának megújítása és ünnepélyes áldás.

Választmányi ülés. Szent József ünnepén, d. u. 4 órakor tartotta a budapesti országos központi Oltáregyesület választmánya rendes havi ülését. Jelenvoltak: Kanter Károly prelátus-kanonok, országos igazgató, dr. Mészáros János m. kir. udvari és várplebános, ügyvezető-igazgató, özv. örgróf Pallavicini Edéné elnöknő, a Maria Reparatrix-zárda főnöknője, mint társelnöknő, Kiss Aladárné másodelnöknő, a zárdatitkárnő, mint jegyzőkönyvvezető, herceg Hohenlohe Klodvigné, özv. Heinrich Fe-

rencné, Ghyczy Ida, Felmayer Vilma vál. tagok és Horváth Rezső szerkesztő, lelkész.

Az ülést Kanter Károly országos igazgató nyitotta meg. Szent József mai ünnepe — mondotta — intésül szolgál, hogy amily odaadással gondoskodott Szent József a szent családról, azzal a szolgálatkészséggel és buzgalommal gondoskodjunk mi is az Úr Jézusról, illetve az ő templomairól.

Országos igazgató jelenti, hogy március 25-e előtt való kilenc csütörtökre a békéért éjszakai szeintségimádás vétetett tervbe, melyet a kongregációk, illetve az Oltáregyesület tagjai tartottak volna. A közlekedés nehézségei és egyéb háborús nehézségek miatt azonban e szép és kedves tervet el kellett ejteni. Helyette otthon tartottak a tagok éjszakai imaórát, valamint egyéb erénygyakorlatokat a békéért.

Dr. Mészáros János ügyvezető-igazgató a szükségkápornak tervét adja elő a választmánynak. Köz tudomású az, hogy az országnak első metropolisában nincs elegendő templom, minek következtében nagy lelképásztori területek hevernek parlagon, műveletlenül. Szükség-kápolnák számára ezeken az elhanyagolt területeken lehetne és kellene helyiségeket bérelni és kápolnáknak berendezni. E kápolnáknak, melyek a kongregációknak is centrumaivá és gyűléstermeivé lehetnének, helyi lelkészek látnák el a lelképásztori teendőket. Ennek a tervnek kiépítése egy vegyes bizottság feladata

lenne, melyben a választmány tagjaira is szerep vár. Ügyvezető-igazgató közreműködésre kéri a választmány tagjait.

A választmány a legnagyobb lelkesedéssel teszi magáévá a tervet.

Országos igazgató szól az Oltáregyesületnek nagy és súlyos veszteségeiről: báró Hornig Károly veszprémi bíboros-püspök és özv. báró Vécsey Józsefné v. tag haláláról. Az elhunyt bíbornok előszeretettel viseltetett az Oltáregyesület iránt és az egyesületnek évről-évre 1000, az Örökimádás-templomnak pedig évről-évre 2000 koronát adományozott. Özv. báró Vécsey Józsefné a választmány ülésén és az oltáregyesületi életben bensőséges eucharisztikus szellemével, nemes keresztény alázatával tünt ki. Országos igazgató mindkettőt a választmány mementőiba ajánlja.

A következőkben özv. Tömöry Károlyné súlyos szenvedéseiről emlékezik meg országos igazgató. Tömöryné és Tömöry Károly ajándékozták az Örökimádás-templom harangjait. Viszonzás gyanánt foglalja őt az Oltáregyesület buzgó imáiba.

Országos igazgató bemutatja gróf Majláth Gusztáv Károly erdélyi püspök, valamint Soóthy Gyula prelátus-kanonok, Oltáregyesületi igazgató leveleit. Mindkét levél köszönetet mond azon templomi szerelvényekért, melyeket a közp. Oltáregyesület a kifosztott erdélyi templomoknak küldött.

A háborúnak harmadik esztende-

jében az Oltáregyesület egyfelől anyaghiány miatt, másfelől a tagok másirányú karitativ elfoglaltsága miatt nem rendelkezik annyi szerelvényel, mint normális időkben, minek következtében a közp. Oltáregyesület sajnálatára csakis azon egyházmegyék kérvényeit vehette figyelembe, mely egyházmegyék az Oltáregyesületnek pénzbeli támogatást nyújtottak.

A nagyheti szertartásokról tanácskozáni, országos igazgató ajánlja, hogy a tagok nagycsütörtökön lehetőleg saját plebánia-templomukban járuljanak szentáldozáshoz.

A választmány legközelebbi ülését április 16-án tartja.

*

Nagybőjt. Olyan volt ez, mint mikor elment az evangéliumi 5000 ember a pusztába és kereste az Urat. És az Úr szólott a néphez és a nép hitt Őbenne. És este vevé az őt árpakenyeret és két halat és kiosztá a népek között. És ilyen volt az Örökimádás-templomnak nagybőjtje is. Az «Örökimádás» népe e bőjti időben lelki magányba vonulva kereste az Urat és úgy csüngött ajkain, mint hajdan az evangéliumi nép, vagy Bethániában Mária. És az Úr vevé a Kenyeret és kiosztá az éhező népek között.

Olyan zajtalanul csöndes és olyan gyönyörű volt a lelki újjászületésnek ez az ideje, mint mikor napnyugta után elül a zaj, leszáll a gyöngyöző harmat és virágba borulnak a rétek és zizegő kalászba szöknek a vetések...

Az Örökimádás-templomban és szárnyépületeiben nagybőjt folyamán hét exercitium tartatott és e lelki gyakorlatokon a meditációkat P. Müller Lajos S. J. rektor (3 ízben), P. Fiedler Lipót S. J., P. Nagyfalusy Lajos S. J. (2 ízben) és a férfiak részére most első ízben tartott konferenciákon dr. Vass József p. kamarás, a pesti Szent-Imre-Collegium igazgatója mondta. Ezenfelül nagybőjt szerdái bőjti szentbeszédet tartattak, melyeket dr. Wéber Pál, a budai Szent-Imre-Collegium prefektusa mondott. Ezek a lendületes, nívós bőjti és konferencia-beszédek és meditációk olyanok voltak, mint mikor valaki olajos korsóból olajat önt sok ki-aludt, pislogó lámpába és a lámpák egyenként kigyúlnak.

*

Bérmálás. Magasztos és bensőséges ünnepségnak lett színhelyévé február hó 26-án az Oltáregyesület házikápolnája. A kápolna falai között e napon vették a bölcseségnek, tudománynak, értelemnek, tanácsnak, jámborságnak, erőnek és istenfélelemnek Lelkét a gróf Révay fiúk. Közülük egy a frontra lesz menendő és mélyen vallásos édes anyjuk súlyt helyezett arra, hogy a harctéri tűzkeresztséget megelőzze a bérmálás tűzkeresztsége. A családias jellegű gyönyörű ünnep szentmisével vette kezdetét, melyet dr. Várady Á. Lipót kalocsai érsek mondott dr. Mészáros János m. kir. udvari és várplebános, dr. Martin Aurél p. kamarás, egyetemi n. tanár

